na 1901 č. 74. ř. z. a poslední věty odst. 5. § 4. nařízení ze dne 27. dubna 1922 č. 143 sb. z. a n.

III. Divnou praxi zavádí moravský zemský výběrčí úřad při vyměřování dávky z přírůstku hodnoty.

Ceny nemovitostí klesají a tu nespokojí se v mnohých případech zemský výběrčí úřad s cenami v kupních smlouvách uvedenými a doručuje stranám v přípravném řízení připomínky tohoto obsahu:

»Vyšetřili jsme, že obecná hodnota prodané nemovitosti dne 1. ledna 1914 byla . . . . . a dne 5. června 1922 (den kupu) . . . . zde udaná vyšší cena než cena v kupní smlouvě, tak jednou místo 5.000 K 10.000 K a po druhé místo 6.000 K 9.000 K.

Ve smyslu § 17. nařízení Vás vyzýváme, abyste nám do 14 dnů oznámil, souhlasíte-li s tímto oceněním, nebo abyste nám v téže lhůtě sdělil své odůvodněné námitky.

Kdyby dohody nebylo docíleno, zařídíme soudní odhad. Pokud se týče útrat tohoto odhadu poukazujeme Vás na ustanovení § 17. odst. 6. uvedeného nařízení.

Nedojde-li Vaše odpověď do 14 dnů, vyměříme dávku na základě vyšetřené hodnoty.«

Věc pohodlná: Výběrčí úřad žádá od prostého venkovana odůvodněné námitky a hrozí hned soudním odhadem a útratami s ním spojenými a sám napíše vyšetřili jsme, nenapíše jak a hlavně kým! A kdo koná toto šetření: buď obec, která má na výši dávky největší zájem, neboť od 1. října 1921 plyne dávka do obecní pokladny, tím porušena je stará zásada: nemo in re sua judex esto, neb anonymní důvěrník. A toto opět nesnáší se ani s demokracií ani s republikánským zřízením. Nechá-li strana takový ferman nepovšimnutý, je kontumacována a platí dávku v případech výše uvedených o 1.250 a 750 K vyšší než by měla platiti dle kupní ceny. Ohradí-li se strana rázně a žádá-li soudní odhad za účelem zjištění obecné hodnoty prodané nemovitosti, spokojí se zemský výběrčí úřad s kupní cenou, dobře věda, že přísežný odhadce tváří v tvář se soudcem poměrů znalým a s poplatníkem realitu tak vysoko nikdy neodhadne.

Ale tak úřady jednati nemají a nesmí nechtějí-li podkopati důvěru obyvatelstva v nich. Nedivte se pak, že vždy vtipem pohotoví Slováci překřtili výběrčí úřad na úřad výděrčí.

ZE DNE.

Měsíční schůze pražského odboru Spolku našeho, jež konala se dne 24. března t. r., byla velice četně navštívena. Předsedající Dr. Čulík věnoval vřelou posmrtnou vzpomínku † ministru Dru Aloisu Rašínovi, jakož i místopředsedovi našemu Dru Gustavu Kreimlovi, jehož nevšední zásluhy o spolek vylíčil. Po té proslovil pan president Dr. Batěk vysoce zajímavou a poutavou přednášku o ideologických základech řízení pozůstalostního, kterouž České Právo uveřejní. Pan přednášející podal nejprve historický vývin řízení pozůstalostního a vyložil vztah řízení toho k nauce o nabývání dědictví, načež slíbil pokračovati při budoucí schůzi měsíční. Po přednášce rozpředla se živá debata, které súčastnila se valná část přítomných. Podány různé náměty a návrhy, jak upraviti a zlevniti řízení pozůstalostní a zmocněn předseda s jednatelem Drem Černým a presidentem Drem Batěkem, aby podnikli veškeré kroky, které shledají za vhodné a účelné.

Promlčení pohledávek palmárních. Nařízením vlády ze dne 15. února 1923 č. 36 byla 3letá lhůta promlčecí v § 1480 a 3. novely k ob. z. obč. prodloužena do 1. dubna 1924. Ministerská rada usnesla se při tom, že na příště další prodloužení nebude více povoleno. Upozorňujeme proto všechny notáře, aby zavcas veškeré své 3leté neb starší pohledávky vymáhali.

Vicepresidentem notářské komory pražské po † Dru Gustavu Kreimlovi zvolen byl pan Dr. Antonín Mokrý, notář na Král. Vinohradech.

Sproštění notářů činné služby vojenské. K zakročení notářské komory pražské, aby všichni notáři již v míru pro případ mobilisace od činné služby vojenské byli osvobozeni, rozhodlo MNO. výnosem ze dne 20. ledna 1923 č. 191.222, že sproštění notářů v době míru nepřichází v úvahu. Bude tudíž dlužno žádati za sproštění notarů za mobilisace neb války v každém jednotlivém případě.

Podávání zpráv úřadům nadřízeným a zastupitelským v řízení pozůstalostním. Presidium vrchního zemského soudu v Praze oznámilo výnosem ze dne 15. února 1923, Pres.: 2633/17/23 notářské komoře pražské, že nepřísluší notářům jako soudním komisařům, aby podávali zprávy nadřízeným úradům neb cizím úradum zastupitelským přímo, nýbrž jest věcí soudů, aby tak činily a zejména cizím zastupitelským úradům nesmí býti podávána zpráva přímo bez vědomí ministerstva spravedlnosti.

Informace neb porady žádající kolegy žádáme, aby připojili ke svému dotazu též poštovní známku na odpověď jakož i, aby dotazy své stylisovali co nejstručněji.

Placení poštovného v soudním komisařství. Ředitelství pošt a telegrafů sděluje níže uvedené rozhodnutí ministerstva pošt a telegrafů ze dne 19. března 1923 čís. 15.229/VII-23:

»Podání soukromých stran notářům nejsou osvobozena od poštovného, ježto nesvědčí úřadům atd., označeným v čl. II., odst. 1 a 2 zákona z 2. října 1865 č. ř. z. 108 a tudíž nespadají pod čl. II. odst. 4. tohoto zákona. Zákon z 1. dubna 1921 čís 161 sb. z. a n. toho nezměnil. Není tudíž také přípustno opatřovati obálky zmíněných zásilek poznámkou »Na soudní vyzvání — poštovného prosto.« —«

Záloha na pozůstalostní dávky. Osvobození od placení odškodňovacích úroků. Ministerstvo spravedlnosti zaslalo všem notářským komorám níže uvedený výnos ministerstva financí:

»Ministerstvo financí upozorňuje přípisem z 11. října 1922 čj.: 115423/6330/22 na tuto výhodu při zaplacení pozůstalostních dávek:

Jestliže pozůstalostní výkaz, jenž má býti předložen k vyměření poplatků, nebyl předložen do šesti měsíců od dědického nápadu, nutno zapraviti z úhrnné částky dávek v pozůstalost náležejících od uplynutí této doby do splatnosti dávek t. j. do 30. dne po doručení platebního rozkazu na ně nebo do dne jich dřívějšího skutečného zaplacení, 5% úroky (§ 11. zák. č. 74/1901 ř. z. v úpravě § 29. odst. 3 čís. nař. č. 278/1915 ř. z.

Těmto úrokům lze se vyhnouti tím, že poplatník již napřed složí na účet pozůstalostních dávek, jež budou svého času vyměřeny přiměřenou částku. Učiní-li tak, nepožadují se tyto úroky (t. zv. odškodňovací) z té části pozůstalostních dávek, jež se rovná složené částce, a to od toho dne, kterého byla složena.

Zemřel-li tedy zůstavitel na př. dne 5. června 1922, má býti pozůstalostní výkaz předložen do 5. prosince 1922. Nestane-li se tak a předloží-li se pozůstalostní výkaz teprve dne 25. prosince 1922, jsou odůvodněny z pozůstalostních dávek 5% úroky odškodňovací od 5. prosince 1922. Jestliže byly dávky vyměřeny platebním rozkazem dodaným 15. července 1923 a staly se tedy splatnými 14. srpna 1923 (30. den po doručení platebního rozkazu) vyberou se ze souhrnu dávek 5% úroky od 5. prosince 1922 do 14. srpna 1923. (Zaplatí-li poplatník dávky dříve, na př. dne 10. srpna 1923, tedy do tohoto dne,)

Kdyby však poplatník složil na účet dávek u příslušné finanční pokladny jistou částku dříve, na př. již dne 10. prosince 1922, požadovaly by se odškodňovací úroky z té části dávek, jež odpovídá složené částce jen za dobu od 5. do 10. prosince 1922.

Tato výhoda má dnes značný význam, ježto k vyměření poplatků dochází pro přetížení finančních úřadů teprve po delší době, jež trvá namnoze nejen několik měsíců, nýbrž i celé roky. Výhoda záleží nejen v tom, že se ušetří rozdíl mezi nižšími zpravidla úroky, jež by poplatník za příslušnou dobu dostal, kdyby složenou částku měl uloženu (jako vklad nebo v ukládacích papírech) a vyššími úroky odškodňovacími jež musí zapravit.

Výhoda záleží také v tom, že jestliže složená částka přibližně rovná se dávkám, jež budou vyměřeny, může být po-